

Препъникамъни от пързалката за наивници

Как Бащите и Майките на Отечеството изсмукват парите на българския суверен

Славчо
КЪНЧЕВ*

На XVIII конгрес на Китайската комунистическа партия през ноември 2012 г. за генерален секретар на партията е избран Си Цзинпин (род. на 15 юни 1953 г.). Едновременно с избирането му на този най-важен партиен пост на 15 ноември 2012 г. той придобива и не по-малко важния пост на председател на Военната комисия на ККП. Трябва да се има предвид, че Дън Сяопин - Бащата на китайската реформа, никога не е бил нито генерален секретар, нито председател на КНР, но до самата си смърт е председател на Военната комисия на ККП.

На заседание на Великото народно събрание на Китай на 14 март 2013 г. Си Цзинпин е избран за председател на КНР. Той започва мандата си с призив за борба с корупцията, за открито (прозрачно) управление, за скромност в бита и живота на управляващите и - което е особено важно - издигна нова идея под името "Китайска мечта", разбирана като постигане на устойчиво развитие на КНР.

Като изхождаме от горчивия опит на мнозинството от българското население как през целия период на т. нар. преход с тирова бяха раздавани предизборни обещания и поемани ангажменти за управление "за народа", без изобщо после да бъдат изпълнявани, е логично да предполагаме, че може би и в Китай ситуацията е подобна.

Фактите обаче доказват точно обратното

Особено доколкото се отнася за скромността в бита и живота на управляващите. За изпълнението на своите служебни задължения и на трите поста Си Цзинпин получава годишна заплата 22 000 щатски долара. Българският президент Росен Плевнелиев има месечно възнаграждение 5112 лв., или 2872 щ. д., годишно - 34 463. Цеца Цачева и Бойко Борисов получават месечна заплата по 4951 лв., което изразено в щатски долари е 2781, а годишно - 33 378.

Вознагражденията в Китай не са изключение. Подобна е ситуацията изобщо в региона на Азия, където принципите за социална справедливост демонстрират силно действие. Президентът на Индия Пранаб Мукерджи има годишно възнаграждение 28 880 щ.д., а Наренда Моди - министър-председател на страната, е с годишна заплата 30 000 щ.д. Следователно и двамата са с по-ниски възнаграждения, отколкото техните български колеги. И тук става въпрос за държави с многократно по-многобройно население от България и далеч по-обширни територии. Освен това техните управници разглеждат и решават въпроси, каквито изобщо не стоят в дневния ред на българските политици. Само един пример: и Китай, и Индия са членки на "Ядрения клуб" и съответно развиват цялата научно-техническа и производствена дейност по ядреното си въоръжаване, както и осигуряват необходимото финансиране.

Един по-близък за сравнение с България пример е Бирма, където президентът Пейн Сейн получава месечно 1500 щ.д., годишно - 18 000.

Срещу целия този фактологичен материал тукашните Бащи (и Майки) на

Отечеството вадят единствено аргумента, че по "белия свят" самите съответни заплати са в пъти по-високи.

Да, ама не!... От пързалката за наивници стърчат два очевадни препъникамъка. Първо е т. нар. паритет на покупателна способност: колко стоки и услуги би получил тук един български депутат със своите (законни) доходи и какво количество колегата му, например от Капитолия в Съединените щати? Или още по-лесно сравнение: например колко годишни заплати са необходими на нашия парламентаристи за закупуването на престижен апартамент в тузарски "затворен комплекс" в София или в идеалния й център и съответно на американски конгресмен да придобие подобен имот във Вашингтон. Резултатът в никакъв случай не подтиква към просия домораслите ни гаврошовци, по-скоро зад Атлантическия океан "отците на нацията" има за какво да завиждат. Като се има предвид, че един американски сенатор или конгресмен получава около 170 000 щ.д. годишно, от които си плаща и съответния пакет здравни осигуровки (по негов избор), то реално му остават около 150 000 щ.д. Кolkото и да е добър и ловък неговият брокер за недвижими имоти, под два милиона и половина зелени гуцера не би могъл да му достави луксозен апартамент в американската столица, тоест за около 16-годишни заплати на сенатор или конгресмен.

Каква е аналогичната ситуация

в българската столица? При цена на тузарски апартамент, и то в идеалния център на София, около 400 000 лева, и средна годишна заплата, заедно с възнаграждението от участие в поне една парламентарна комисия, като и се прибавят здравните осигуровки - общо около 50 000 лева, нотариалният акт каца в съответния депутатски сейф срещу осемгодишни заплати.

Нерде София, нерде Вашингтон би могъл да репликира географски грамотният читател. Точно! Друго си е да си прикътал недвижимата собственост във Вашингтон, а не в полите на Витоша. Тук обаче изниква подробност от твърде скандално естество. Понеже е редно все пак да бъде въведена обективна тарифа за сравнителна оценка на работата на един американски конгресмен и един български депутат. И тя е например колко получава като възнаграждение всеки един от тях за управлението на една и съща сума от бюджета, да вземем за база 1 млн.щ.д. Простота аритметика сочи, че българските "народни избраници" са си гребвали от вече наистина народни пари в стотици пъти повече като заплащане за мениджмънта на тази условно фиксирана сума, спрямо това, което се полага на техните американ-

ски колеги.

Това постижение никак не е последното в таблицата за нагли прояви спрямо българския суверен. Оказва се, че докато председателката на управителния съвет на Федералния резерв в Съединените щати Джанет Йелън е получавала през 2014 г. заплата на база 201 700 щ. д. годишно, то "националното съкровище" г-н Иван Искров е бръкнал толкова надълбоко в кацата с мед, че се е подписвал срещу заплата за дванадесетте месеца на същия период от 290 400 лева, заедно с бонусите - каквито г-жа Джанет Йелън не получава - което си е чисти 202 793 щ. д., или с други думи възнаграждението на придремналата под сянката на финансовия балон Корпоративна търговска банка особа е било 100,5 процента (при курс от 30. 06. 2014 г. 1 USD = 1,432 BGN) спрямо заплатата на шефката на Фед.

Не е за вярване, нали?!

Г-жа Джанет Йелън, която оперира с хиляди милиарди, долари, е получавала по-ниско възнаграждение от своя български колега, който годишно надзирава едва няколко милиарда, изчислени в същата валута.

Както мъдро е казал българският народ: "Не е луд този, който яде зелника, а този, който му го дава".

Не много отдавна една известна демократка-депутатка, размахвайки от екрана тризъбеца на неборимото си красноречие, прикова върху стената на позора всички журналистически критикари на уж твърде разточителните разходи и за Народното събрание, а и за самите Бащи (и Майки) на Отечеството. Нали Народното събрание е Къщата на държавата, а за да е способна тя - държавата, да обгрижва майчински своя си народ, наложително, дори повече от абсолютно наложително е, първо, самата Къща, второ, режийните разноски на жените и мъжете, произвеждащи върху депутатските банки "социалната държава" - уж! - и, трето, останалите подробности, да са на ниво шест +.

Но тъй като всяка нова идея е клин, който влиза откъм дебелия си край, то някои лица, чийто пъп е бил вързан с връвта на раздора и още повече неблагоприятни за депутатското служение в полза на роду, опонираха на госпожата с въпрос, миниращ бродо към гарантираното благоденствие на нейните съграждани. Защо, въпреки че по доход на глава от населението в ЕС ние сме заседнали на първото място отзад напред, то по размер на средствата, бликащи регулярно по 240 индивидуални графи "държавна субсидия на депутат", окупираме видното второ място? И после зашиха накръст с конците на конкретиката устата на устатата депутатка.

16 409, 33 лв., или 8389,96 евро, е ежемесечната издръжка (без заплатата-

та) на всеки един от тези, които са събрали у себе си ако не трудолюбието на света, то поне на цялата ни страна. Уви, малка страна, малко трудолюбие. В целия Европейски съюз единствено италианските им колеги са се самоуредили с по-големи количества ежемесечна народна любов - по 12 000 евро.

Около 7000 евро месечно е държавната субсидия за член на Бундестага в Германия, 6000 евро - на депутат в парламента на Великобритания. Към лоното на правата вяра, че напредъкът на държавата може и да не зависи от една камара фактори, само че не, не и не! - от дебата на субсидиите за депутатите, се опъват да се приобщят например шведските данькоплатци.

Затова и отпускат с капкомер

месечно по-малко от 6000 евро на онези, които са избрали да им служат, пардон, да не използваме "чуждици", а да минем на нашенска терминология - да ги управляват. И понеже проверката е висшият израз на доверието, шведските депутати са длъжни да отчитат публично всеки изхарчен от тях евроцент. Пък и нали прозрачността е не когато може да се погледне през нещо, а само когато е възможно да бъде видяно всичко. За разлика от нашенската практика на лежерна безотчетност на требваните депутатски пари. А и независимо дали сме се вторачили през сателитна локация или визави на място, когато се отнася до шведския парламент, то там никак, ама никак не е възможно да бъдат съзрени повече от 3 (три) броя служебни коли. Господи, каква невероятна нишета на тамошната парламентарна кесия! За разлика от тукашната ситуация, където депутатският каймак на нацията регулярно натоварва местното туземно население в собствената му колония със закупуването на десетки автомобили, бивали нередко и в клас "лимузини". Подразбира се, че част от тях е наложително да са непременно и бронирани. За да не би гейзерът на народната любов да удави разположилите се вътре удобно върху хидравличните седалки на собствения си непукизъм.

Ето задача по смятане за първо отделение: "Колко трябва да бъде средната заплата на учител в България, за да получава президентът ѝ 5112 лв. месечно?"

Още по-важен въпрос - но не към първокласниците, - защо средното месечно възнаграждение на българския учител не е 2556 лв.?

Ето че се проявили и защо борбата с корупцията по високите етажи на управлението в България е неуспешна. Твърде многоброен е кадровият потенциал на персоните, мотивирани материално, за да се озоват в някоя от трите сфери на властта. И податливи на изкушението на "сребърните аргументи", както още древните римляни са наричали подкупите.

Затова и "Българската мечта" за устойчиво развитие на страната ни, както в материалната, така и в духовната сфера, не е родена!

Както се оказва, на фона на разрушаването на селското стопанство на България след 10 ноември 1989 г., респективно на животновъдството, от т. нар. ликвидатори с прононсирано вдъхновители, мераклиите да притежават стада от кози Амалтеи никак не са в дефицит. Какви са тези кози ли?

Според древногръцката митология Амалтея е коза, чийто рог бил вълшебен - препълнен с цветя и плодове. От Амалтея божаел бог Зевс, докато бил невръстно богче. Този рог е символ на изобилието.

Е, кой смее да оспори, че митовите оживяват! Не за всички. За малцина в България. Издоили по незаконен и псевдозаконен път останалите си сънародници.

* Авторът е председател на УС на Асоциацията за борба против корупцията в България.